

BÁRDOS B. ARTHUR

Esztenők**Kolozsvár**

Csengettek.

A vicei púpos Zsuzsa, aki úgyszólván a családhoz tartozott, az ajtóhoz tipegett és résnyre nyitotta:

– Maga ki? – kérdezte nyersen, de barátságosan és közben bizalmatlanul méregette a megszeppent látogatót.

– Kányádi Sándor – felelte az idegen s egyik lábáról a másikra állt...

Zsuzsa rábámult, vizsgálgatta a fiatal férfi arckifejezését és miután meggyőződött arról, hogy nem fenyegeti a háztájat semmiféle veszély – szélesebbre tárta az ajtót:

– Na, jöjjön be, ám előbb törölje le a lábát... Nálunk a tisztaság kötelező!

A szerény öltözetű úr cipőjére nézett, eső nem esett, a sárnak semmi nyoma. Aztán eleget tett a felhívásnak és belépett.

– IGYEKEZZÉK beljebb. Nem harapjuk le kegyed fejét! Sándor szót fogadott és belépett a szobába. Megállt és körütekintett, aztán, mintha magának tudakolta volna, habozva megszólalt: – A padlón parketta és perzsaszőnyeg is valódi. Szemre. Számomra ez újdonság, még sohasem jártam parkettán, nemhogy perzsaszőnyegen...

– Foglaljon helyet Sándor – játszottam a szíves házigazdát és titokban elvigyorodtam... Többre nem tellett. A helyzet különös volt, mondhatnám, a rendkívülibe hajlott.

Így kezdődött 49-ben barátságunk, egy életen át húzódott végig, a kettőnk közötti aránytalan távolság nem sorvasztotta meg a kölcsönös közelség átjáróit, meglévő éleít s talán szükséges szüneteit...

Bukarest

Később Bukarest, a román főváros lett átmeneti tanyánk. Előbb az ország tisztára suvickolt szívét

